

Вітер-розбишак розгулявся не на жарт. Ще звечора він знічів'я бавився, піднімаючи снігову куряву, а коли вже зовсім стемніло, раптом засвистів по-розбійницькому, помчав шодуху полем і з усієї сили вдарив тугими крильми в благенкій стіні старенької хатини, що притулилася одним боком до лісу, немов шукаючи там захисту. Та ось крізь хурделицю прорвався один тендітний світлячок, другий, а згодом усі маленькі віконця хатини засвітилися дружно. І холодна темрява відступила, розтанула.

Ці тендітні вогники-світлячки завжди гриють душу, наповнюють теплом зболене материнське серце. А воно таки справді зболене. Бо у своїх неповних тридцять літ Наталка пізнала стільки, що інший вистачило б на весь вік.

У сім'ї, де народилася, не було ні злагоди, ні толку. Тож дитинство забукало у сумних інтернатських коридорах. Тому так чіпко ухопилася за щастя, яке, здавалося, їй усміхнулося

▶ НА ПЕРЕХРЕСТІ...

ЗІЙШЛИСЯ ДВІ ДОЛІ У ПОЛІ

на стежині дорослого життя. Покохала хлопця усім серцем, сподівалася, що знайшла надію і опору. І справді, все в молодят на перших порах ладилося. Одружилися, чоловік привів дружину до батьків. Свекор і свекруха виявилися добрими, душевними людьми. Разом раділи, коли на світ з'явився первісток — Пилип. А згодом тішилися Дмитриком, Валентиною. Та щастя, на жаль, виявилось коротким. Розтануло воно, мов сніг березневий. Чоловік почав зазирати у чарку. В сім'ї почалися суперечки, що переросли у сварки. Коли вже несла було терпіти, вирішила відрубати раз і назавжди. Люди вмовляли, переконували, мовляв, куди тобі дітись з трьома дітьми. Але Наталка таки настояла на своєму, хоч знала, що попереду її чекають нелегкі випробування. Бо ж йшла у світ жорстокий і невблаганний, у якому без підтримки годі вижити.

Спочатку цю підтримку знайшла у батька, до якого прийшла жити в тісеньку квартиру з трьома маленькими діточками. Той допомагав, чим міг. Проте здоров'я мав підірване, тож поміч була недовгою — забрала батька невблаганна смерть, а разом із ним і останню надію. Куди піти, до кого прихилитися? Безталанна матір, що заблукала по світах, навряд чи змогла б втішити дочку. Допомогали чужіні люди. І односельчани, і працівники райвідділу соціального забезпечення. Та й сама не сиділа, склавши руки — підробляла на фермі у ПСП «Правда». Вона й нині не цурається важкої селянської праці. Як то кажуть, біда навчила. А ще втриматися, вижити допомагали діти. Коли падала від утоми, коли в душу зазирала зневіра, малеча будила дзвінким щебетом. Звідки бралися сили — сама не знає. Але струшувала важкий тягар з

тендітних плечей і бралася до звичної хатньої роботи. А потім зустрівся Геннадій. Приїхав до брата аж із Борисполя. Познайомилися, можна сказати, випадково. Відтоді не розлучаються. Люди перешіптувалися: зійшлися дві долі-недоленьки. Що ж, воно ніби й справді так. Бо ж життя у Геннадія теж спочатку не ладилося. Дружина виявилася легковажною і непутящою. Якось крутнула хвостом, війнула спідницею і подалася за черговим лоботрясом, залишивши чоловіка із шестимісячним Юрком. Отож разом стали доглядати вже четверо діточок. А згодом знайшовся ще один козак, котрого назвали на честь батька — Геннадієм.

Тепер Наталка доглядає шестеро дітей. Чому шестеро? Бо в їхню родину влився і Наталкин молодший брат Андрій, котрому вона замінює маму.

Як живе багатодітна родина? Та так, як і всі. Доглядають 77 соток городу, утримують різну живність. Чоловік їздить на заробітки, а на тендітних Наталчиних плечах — усе домашнє господарство. Встигає скрізь і завжди. Тому, хоч і не розкошують, проте мають і хліб, і до хліба. Живуть поки що в Головицях, але планують купити будинок у Хорупані. Бо ж у старенькій хатині такій великій родині вже тіснувало. Тим паче — чекають поповнення. Наталка сподівається, що весною з'явиться на світ ще одна донечка. Що ж, нехай доля усміхнеться цій великій та дружній родині. Хай ніякі вітрибуревії не зруйнують їхнього сімейного гніздечка, яке вони зводять наперекір лихій долі.

Василь ХУДИК

На фото: Наталія Петрівна Новосад. Її по-праву можна вважати матір'ю-героїнею.